

BENEFICÈNCIA SOCIAL

Pel bon nom de la vila

La veritat: Heus-aquí la caritat que de bell antuvi ofrenem als nostres llegidors. Entaulada dies ha la qüestió de la beneficència en el nostre setmanari, cal dir-hi quelcom d'orientador. Per lo mateix que el més gran pedagog de l'humanitat, digué una vegada per sempre, que mai s'acabarien els menesterosos, el poble més culte i perfecte no serà pas qui esquivi la solució digne d'aital problema, ans al revés qui l'adreci degudament. Si el sol ens dona la llum i la calor, si les plantes ofereixen els seus fruits, si la terra tota diu a l'home: fes de mi el que vullguis, perquè mostrar-nos gasives amb l'obrer sense feina, l'esguerrat sense culpa, el vellet sense empar?

La vila més enlairada en civilització, rau on el nombre major de ciutadans, saben eixugar les llàgrimes dels menesterosos. Hom s'esborrona resseguint els pobles pagans, quan s'adona del menyspreu dels captaires i indigents. Plató titllava al pobre, d'«animal immunde»; Ciceró deia «l'almòdina s'ha de fer només al manesterós que escaigui»; Plantus «qui fa caritat, encara allarga el patir del necessitat». Avui el nen més ignorant no diria els disbarats dels savis dits suara.

Concretant-nos, doncs, a nostra vila, jo voldria que fos la més caritativa d'arreu. Tenim conferències de Sant Vicents de Paul, Beneficència Municipal, Hospital... amb tot, sempre hi ha qui a la seva vellesa s'ha de trasplantar cap a un assil foraster per no tenir aollida aquí; no manca qui fins entreveu la pobresa en

les entitats destinades pels pobres; com, doncs, voler passar per altruistes i gent de cor, si donem cinc cèntims cada dia al captaire forà quan truca a la porta, i no sabem posar quinze vegades cinc cèntims dintre la bossa quinzenal, per socorre al nostre? A que vantar-nos de la Beneficència Municipal, si no sacrificavem gens el nostre capital? Sempre serà un ideal xorc allò de: tot per a nosaltres i res pels altres. Ens deia amb to planyívol un obrer malalt i sense feina: «tot s'ha apujat, menys la caritat». Si en socorre a un germà necessitat no hi havia quelcom de sacrifici propi i generós la caritat restaria disfressada amb la vanitat. Si a dretes l'ajut fos minso i interessat, l'almòdina portaria la careta d'egoisme. Estudiant els centres de comarca circunveïns potser sentiríem remordiment d'haver quedat enrera en els afers caritatius. Qui sap si Granollers i Arenys de Mar en són exemples! No oblidem mai com l'ideal que més sublima l'home i els pobles, és la caritat. Tantdebò deixéssim tanta migradesa i poguéssim ben aviat, vantar-nos de tenir un hospital de primera, un asil com cal pels vellets que ho necessitin, unes Conferències amb cabals sobrers, per atendre al malalt miseríós

Tu, que ni et refies de deixes testamentàries, tens la paraula. Abans de concloure, puc assegurar-te, que si unes famílies amb altres de les mil que hi haurà en nostra vila, donéssin cinc cèntims cada dia per beneficència, al cap l'any es recolliren 18,250 pesse-